

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

6.Bf.288/2023/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. december 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. június 21. napján kihirdetett 15.B.57/2022/52. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott testi épség elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének minősíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 12.000.- (tizenkétezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. június 21. napján kihirdetett 15.B.57/2022/52. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés g) pontja szerint minősülő rablás büntetében, ezért – halmazati büntetésül, mint erőszakos többszörös visszaesőt – 16 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől

eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, és az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, lefoglalásuk megszüntetése mellett egy részüknek a kiadását, másoknak a megsemmisítését, míg a kamerafelvételeknek az iratok részeként történő kezelését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 4.563.912 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbezett. A védő védencével azonos módon teljes körű fellebbezést jelentett be.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a vádlottal szemben hosszabb, a törvényi maximumhoz közelebbi tartamban megállapított szabadságvesztés büntetést szabjon ki. Beadványában kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul nagy súllyal vette figyelembe a büntetés kiszabása során a vádlott javára értékelhető enyhítő körülményeket. Utalt arra, hogy a vádlottat 17 éves korában ítélték el először, 22 évesen már különös visszaeső, 23 évesen pedig többszörös visszaeső volt. A jelen bűncselekmények elkövetését megelőző 18 év alatt összesen 8 alkalommal ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre, és a szabadságvesztés büntetéseiből szabadulva átlagosan hat hónap elteltével már újabb bűncselekményeket követett el. A vádlott a hivatkozott 18 év leforgása alatt mindössze 7 évet töltött szabadlábon. Az ügyész utalt továbbá arra, hogy a vádlott javára csekélyebb súllyal vehető figyelembe a részbeni beismerése, hiszen csak a tárgyaláson, a bizonyítékok súlya alatt ismert el egyes tényeket, továbbá csekélyebb súllyal vehető figyelembe a kár részbeni megtérülése, mivel az a vádlotti magatartástól függetlenül történt. Szintén kisebb súllyal indítványozta figyelembe venni az életveszély okozásának közvetett jellegét, mivel az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérlete a kisebb büntetéssel fenyegetett cselekmény, továbbá a bántalmazás a sértett halálához vezető okfolyamatot indított el.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.539/2022/12. számú átiratában az elsőfokú ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat megvizsgálta, a tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett. Az általa megállapított tényállás mentes a hibáktól és hiányosságoktól, felülbírálatra alkalmas. Álláspontja szerint a törvényszék indokolási kötelezettségét kimerítően teljesítette, a bizonyítékértékelő első bírói tevékenység logikus és ésszerű, iratellenes megállapítást nem tartalmaz, így a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések - a felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

[5] Kifejtette, hogy a megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelel. A vádlott magatartása indította el azt az okfolyamatot, amely végül a

sértett halálához vezetett, melybe közreható okként kapcsolódott be a kórházi felülfertőződés, valamint a sértett pszichés állapotromlása, melyek együttesen eredményezték a halálos eredmény bekövetkezését. Az igazságügyi orvosszakértők álláspontja szerint a vádlott magatartása és a sértett halála között közvetett oksági kapcsolat mutatható ki. A megállapított tényállás alapján a vádlott testi sértésre irányuló szándéka állapítható meg, a sértett halála bekövetkezésének lehetősége tudatában nem merült fel, és kellő gondosság mellett sem kellett, hogy felmerüljön. Így helyes az elsőfokú bíróság azon álláspontja, mely szerint a vádlott terhére csupán testi épséget sértő bűncselekmény, a bekövetkezett eredményre figyelemmel életveszélyt okozó testi sértés büntette állapítható meg. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény tekintetében helyesen állapította meg a Btk. 365. § (3) bekezdés g) pontjában írt minősítő körülmény fennállását, valamint a BH1999. 240. eseti döntésben foglaltakra figyelemmel a kifosztásként és rablásként is minősíthető cselekmények esetében a rablás elkövetését.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 15 éves középértéket alig meghaladó tartamú szabadságvesztést szabott ki a vádlottal szemben. Utalt az első fokon eljáró ügyész fellebbezése indokolásában kifejtettekre, arra, hogy a vádlott az erőszakos többszörös visszaesői minőségét megalapozó cselekményeken túl is követett el bűncselekményeket, és a jelen ügy tárgyát képező cselekményeket más büntetőeljárás, valamint büntetés felfüggesztés hatálya alatt valósította meg. További súlyosító körülményként indítványozta megállapítani a vádlottal szemben az önhibából eredő ittas állapotban történt elkövetést és a rongálási kár okozását is. Álláspontja szerint a büntetési célok eléréséhez hosszabb, a középértéket jóval meghaladó és a büntetési tétel felső határát jobban közelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása szükséges. Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, Terheltl vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést lényeges tartamban súlyosítsa, a kiszabott büntetésbe rendelje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A védő az ügyben szintén előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben mindkét irányú fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem alkalmas a vádlott védekezésének cáfolására, és az nem került összevetésre további vallomásokkal. A vádlott nem vitatta, hogy verekedett a sértettel, azonban megalapozatlan az a következtetés, hogy épp ő okozta volna azt a sérülést, amely miatt a sértett kórházba került. Azt a vádlott is előadta vallomásában, hogy amikor másnap visszament a mobiltelefonjáért és a hosszabbítóért, akkor a sértett arcát piszkosnak látta. A védői álláspont szerint biztos, hogy a sértett sérülése később keletkezhetett, és bizonyosan nem a vádlottól származott, hiszen március 7-én a sértett még járóképes állapotban volt. A vádlott állítása szerint a pénzt a sértett dobta utána. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel védencének a felmentését látta indokoltnak. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy életveszélyt okozó testi sértés megállapítása esetén is eltűzött a kiszabott 16 év szabadságvesztés, ezért annak enyhítése indokolt.

[8] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolásban írtakkal egyezően tartotta fenn.

Elsődlegesen védence felmentését, másodsorban a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz.

[10] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[11] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta. Az elsőfokú bíróság a vádirat érkezését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki az ügyben, majd nyomban tárgyalásra tért át, amikor a vádlott nem tett a váddal egyező beismerő nyilatkozatot. A törvényszék az előkészítő ülés és tárgyalás során a vádlottal, a tanúkkal és a szakértőkkel szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, és az egyéb bizonyítékokat is a törvényben előírt módon tette a bizonyítás anyagává. Az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[12] A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

[13] A Budapest Környéki Törvényszék a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni, az előkészítő ülésen csupán a bűnösségét tagadó rövid nyilatkozatot tett. A tárgyalásnak egy későbbi szakaszában tett vallomást, melyen részben elismerte a bűncselekmény elkövetését. Előadása szerint a vádban írt időben járt a sértettnél, vele iszogattak, ő alkudott egy motorra, de annak vételára miatt vita alakult ki közöttük, amely verekezésbe torkollott. Kölcsönösen bántalmazták egymást. Előzőleg a sértett a fészerben megmutatta a vádlottnak a motort, és utalt arra, hogy korábban kirabolták, a kutatás nyomait ő is látta. Amikor a vádlott távozott, akkor a sértett utána dobott egy kést. Másnap visszament, hogy a sértettnél felejtett telefonját elhozza, amit vissza is kapott, valamint sértettl adott egy hosszabbítót is azzal, hogy többé nem menjen hozzá. Ezen találkozáskor sérüléseket látott a sértett arcán, de kérdésére azt válaszolta, hogy jól van, nincs szüksége orvosra.

[14] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott részbeni tagadásával szemben a sértettel való találkozására vonatkozó részbeni beismerése, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, a tárgyaláson ismertetéssel a bizonyítás anyagává tett tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szakértőknek a tárgyaláson tett nyilatkozatai,

valamint okirati bizonyítékok, különösen hanganyagokról és képfelvételekről készült iratok, fényképek, helyszíni szemlejegyzőkönyv, orvosi dokumentáció, a szaktanácsadó nyilatkozata és rendőri jelentések alapján állapította meg. A törvényszék ítélete [103] bekezdésétől a [238] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. tanúl és további tanúk vallomásai alapján helyesen zárta ki azt a védekezést, hogy a vádlottat maga a sértett hívta volna be magához, és hogy közösen italt fogyasztottak volna, valamint, hogy a későbbi áldozat egy motort kívánt volna eladni. A tanúvallomások, köztük a vádlott hozzátartozóinak vallomásai igazolták a vádlott mozgását a kamerafelvételekről készült elemzéssel együtt. Ugyanezen elemzések lényegében kizárták, hogy a sértettet más bántalmazta volna. Az előállításról készült rendőri jelentés cáfolta azt a vádlotti védekezést, hogy nagy összegű pénzzel rendelkezett a kérdéses időben, ezért semmiféle oka nem lett volna erőszakos vagyon elleni bűncselekményt elkövetni. Tanúvallomás és kamerafelvétel cáfolta, hogy milyen célból volt a vádlottnál a hosszabbító. Az igazságügyi elmeorvos szakértői és pszichológus szakértői vélemény szolgált alapul a vádlott beszámítási képességére vonatkozó ítéleti megállapításoknak.

[15] A Budapest Környéki Törvényszék a tárgyaláson ütköztette az igazságügyi orvosszakértői véleményeket, melynek során a kezdeti ellentmondások feloldásra kerültek, és az orvosszakértők egyező véleménye alapján került megállapításra, hogy a sértett a vádlott által a fejére mért közepes erejű erőbehatások következtében több helyen jobb oldali, kis kiterjedésű agyzúzódást és jobb oldali csekély lágyagyhártya alatti bevérzést szenvedett el, melyek miatt közvetett életveszélyes állapotba került, valamint, hogy halálát a bántalmazás, a kórházi felülfertőződés és a kórházba kerülés miatti pszichés állapotromlás okozta.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, továbbá, hogy a tényállás tekintetében a védő által hivatkozott megalapozatlanság sem állapítható meg. Ellenkezőleg, az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek. A törvényszék részéről indokoltan kerültek elutasításra a vádlott által előterjesztett bizonyítás-kiegészítési indítványok.

[17] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és nem tévedett, amikor Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés g) pontja szerint minősülő rablás büntetében. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú ítélet [246] bekezdésében kifejtett álláspontot, mely szerint, ha az elkövető ugyanannak a sértettnek a sérelmére egymást időbelileg szorosan követően olyan erőszakos cselekményeket követ el, amelyek kifosztásként és rablásként is minősülnek, kizárólag a súlyosabban büntetendő rablás állapítható meg. Az ítéltábla egyetértett a minősítő körülmény megállapításához fűzött jogi

indokolással. Törvényes a vádlott erőszakos többszörös visszaeső minőségének megállapítása is.

[18] Nem értett azonban egyet a másodfokú bíróság azzal, hogy a vádlott testi épség elleni bűncselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértésként minősül. Az elsőfokú bíróság az orvosszakértői vélemények, és az orvosszakértőknek a tárgyaláson tett nyilatkozatai alapján rögzítette, hogy a sértett halálát több együttes ok eredményezte, továbbá, hogy a vádlott általi bántalmazás indította el azt a folyamatot, amely sértettl halálához vezetett, amelyben azonban jelentős szerepet játszott a kórházi felülfertőződés és a sértett pszichés állapotának a hirtelen romlása. Az ítélet [224] bekezdésében rögzítésre került, hogy a szakértők szerint a koponya és az agyi sérülések közvetett életveszélyes állapotot eredményeztek, továbbá a [225] bekezdésben idézte, hogy ebbe meg lehet halni. Az életveszély fogalma ténylegesen a halál bekövetkezésének lehetőségét is magában foglalja. Amennyiben a vádlott bűnössége gondatlanság szintjén kiterjed az életveszély lehetőségére, úgy a halál bekövetkezése tekintetében is fennáll a gondatlansága. Figyelemmel arra, hogy a vádlott magatartása által indított folyamat további bekövetkező körülmények hatására végül a sértett halálát eredményezte, a jogi minősítés megváltoztatását indokolja. Ezt az álláspontot támasztja alá a BH2008. 206. szám alatt közzétett eseti döntés, mely szerint meg kell állapítani a bántalmazás és a halálos eredmény közötti okozati összefüggést akkor is, ha a bántalmazáshoz társuló további, együtttható ok eredményezi a sértett halálát. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét megváltoztatta és a vádlott testi épség elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntettének minősítette.

[19] A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi, valamint az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a vádlottal szemben halmazati büntetésként, az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó bünteteskiszabási szabályok alkalmazásával a rendelkező részben írt 16 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetést, valamint a maximális tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabta ki. Kétségtelen, hogy az ítélet [296]-[298] bekezdéseiben felsorolt súlyosító körülmények igen nyomatékosak. A jelen ügyben azonban a vádlott cselekményének tényleges tárgyi súlya nem állapítható meg annak figyelembevételével, hogy a vádlotti magatartáson túlmenően, még milyen, hatásukban milyen erős egyéb körülmények hatottak közre a sértett halálának bekövetkezésében. Ezen összevetés alapján azonban az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések sem eltúlzottan enyhének, sem eltúlzottan súlyosnak nem tekinthetők. Így az enyhítésre és súlyosításra irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[21] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a másodfokú – jogerős – ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[23] Az ítéltábla kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[24] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2023. december 15.

dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.57/2022/52. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.288/2023/10. számú ítélete folytán Terhelt1 vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással 2023. december 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. december 15.

dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..